

Milost před právem

„Ale Bůh to obrátil v dobro“

(1. Mojžíšova 50,20)

Celý Oberweil již věděl, že vesnice dostala přírůstek. Den předtím se dva cizí lidé z městečka přestěhovali do prázdného malého domku na Sägerainu: vdova s jediným synem.

Protože se stmívalo a ve světnici již nebylo příliš vidět, posadila se matka na chvíli na dřevěnou lavičku přede dveřmi. Zařizování, úklid a vůbec veškerá změna a stěhování téměř cele vyčerpaly její síly. Seděla tu úplně vysílená a skleslá. Před ní stál Bedřich, její hoch, a něco vyřezával na lískovém prutu. Neustále těkala úzkostnými pohledy po jeho obličejí, neboť v něm bylo něco nedětsky tvrdého, co jí tak často znepokojovalo. Dobře věděla, jak tvrdě se ho dotklo, že ho musela vzít ze školy v městečku, a také jí to bolelo. Ale protože její muž tak náhle zemřel, a museli žít z malého důchodu, nebylo pro oba jiné cesty než se přestěhovat do její rodné vesničky v Oberlandu.

„Podívej, Bedříšku“, dala se s ním do hovoru, velmi jemně a opatrně, „to přece uznáš, že tady vyjdeme s polovinou peněz. Ano, kdybych si mohla přivydělat žehlením, šitím a správkami! Ale vždyť vidíš, že mi teď chybí síla. Je to jen velké štěstí, že to je náš domek. Pochází od mého dědečka z matčiny strany. A trochu pozemku je u něho také. „Jen si pomysli, že nyní můžeme mít vždycky čerstvou zeleninu, aniž by se musela kupovat.“ Bedřich neřekl ani slovo, až se pojednou dotkla nejzranitelnějšího místa. „A žes nyní musel ze své školy odejít, inu“, pokračovala váhavě, „to přece není tak zlé - i tady můžeš chodit do školy a - a -“, nevěděla dost dobře, jak dále pod jeho zamračeným pohledem. Také jí rychle a prudce skočil do řeči: „Tak“, vyletělo z něj ostře a rozčileně, „že musím odejít ze své školy uprostřed učení, nic není, co! A že je tu jen malá škola s několika ročníky v jedné třídě, a to všechno jen s jednou učitelkou, to taky nic není. Ó, už teď ji nenávidím, tu učitelku, které se mám podrobit! A že nyní už nikdy víc

nemohu myslet na to, abych se dostal k uměleckému zahradnictví, vid', matko, to zase nic není! - Hladověl a strádal bych rád, kdyby to jednou smělo být. Ted' se tak jednou mohu stát pacholkem u sedláka!"

Jako dlouho zadržovaná povodeň se tato žaloba vyvalila z hochova srdce. Matka tu seděla úplně tiše. Nebyla schopna ani slůvka. Hleděla na rozčileného chlapce smutným, bezmocným pohledem.

Poznal, že to je tentýž beznadějný pohled, s nímž seděla u smrtelného lůžka milého otce. Tak cele propadlá do hlubokého žalu. Vtom ji hoch náhle bouřlivě objal. Ne, takto se nesmí zase trápit! „Maminko, nedívej se tak - nedělej tak smutné oči! Podívej, chtěl bych si zvyknout a nemohu - nejde to!“ bědoval. „Ach, ale zkusím to! Jen se na mne zase nehněvej!“ Skryl si hlavu na její hrudi a uvnitř mu bušilo srdce jako lapené, strachy se třepetající ptáče.

„Můj Bedříšku - můj divoký, dobrý Bedříšku“, řekla jen a hladila mu plavé vlasy. „Bůh učiní, že se všechno stane tak, jak to pro nás bude léčivé! Ale pojď, pomoz mi dovnitř, už je chladno.“

Starostlivě ji podepřel a náhle zase věděl - nesmí ani tak příliš záležet na tom, bude-li se mu zamlouvat bydlení v tomto novém místě, ale jen když opět zesílí jeho slabá a křehká matka, jejíž život byl jako chvějící se plamínek. To musí být nyní veškerou jeho starostí.

Když brzy nato odpočíval na lůžku, padl jeho pohled na obraz, ozářený měsíčním světlem na stěně, právě proti jeho lůžku. Na obraze byl kousek zahrady s nádherně rozkvetlými liliemi. Jen dvě slova stála pod obrazem: „**Proto nepečujte.**“ Jak se tam obraz dostal? Včera jej neviděl. Snad jej tu matka vyhrabala v nějakém koutě a pověsila do jeho komůrky. Jak jsou tyto lilie krásné! Velmi je miloval, a kdyby směl být zahradníkem, jistě by také zasadil lilie - všechny druhy, které existují. Spasitel má jistě také rád lilie. Proč

ted' dopustil, aby se nemohl stát uměleckým zahradníkem? Slova: „Proto nepečujte“ nechtěl vpustit do svého srdce. Ach, a tomu druhému od matky: „Bůh učiní, že se všecko stane tak, jak to pro nás bude léčivé“, také nemohl uvěřit. Trvalo to hodnou chvílí, než konečně usnul.

Bylo ráno před vyučováním a měl téměř ještě hodinu čas. U plotu před zahrádkou, patřící učitelce, se zcela sám opíral velký chlapec. Husté světlé vlasy mu vpředu trčely do výše a dodávaly opálené tváři trochu zralosti. V modrých očích se však opět zračila podivná nedětská tvrdost, když nyní těkaly po oknech malé budovy. Když nezjistily nic zvláštního, obrátily se pátravé oči k malé zahrádce. První temně rudá růže právě rozkvetla. Jako čerstvá rosa zářila mezi zeleným listím. Právě před ním podél plotu stála řada štíhlých liliových stonků, jejich poupata však ještě byla všechna pevně zavřena. Chlapec k sobě jemně naklonil jeden stoněk s korunkou poupěte na vrcholku a něžně jej ukazováčkem pohladil. Nevšiml si, že se poněkud odsunula bílá záclona z jednoho horního okna a objevila se štíhlá postava učitelky. S tichým údivem ho pozorovala. Hned si domyslela, že je to hoch přistěhovalé vdovy. Zнала přece všechny děti z vesnice, a ještě široko daleko z okolních samot. Věděla také, že se obecní a školský komisař, sedlák ze Sonnweidy, příliš neradoval z tohoto přírůstku. Teprve včera jí předal chlapcovo vysvědčení ze školy, jež mu bylo posláno bývalou školou, a při tom své nevoli nečinil žádné zábrany. Člověk prý nikdy neví, mohou-li se takoví lidé dlouho sami uživit a nebudou-li pak obci na obtíž. Ve většině případů je to žebrota, a takové vandráctví z místa na místo má většinou nekalý důvod a je špatným znamením.

Učitelka tedy věděla, že cizí hoch byl se svou matkou přijat s velkou nedůvěrou a bylo jí to líto; teď tím více, když hochu pozorovala při jeho tichém počínání. Jak musí květiny milovat, když už s takovým zájmem pozoruje pouhé zavřené poupě. Ne, od ní nesmí pociťovat žádnou nedůvěru.

Vtom bylo pojednou kolem školní budovy živo. Děti přibíhaly ze všech stran, a kolem nováčka se rychle utvořil půlkruh. Pozoroval je všechny pohrdavým pohledem. Děti se však nedaly zastrašit.

„Co tu chceš?“ ozvalo se. „Do školy, co jiného“, přišla odpověď. „Ták? Nepotřebujeme žádné nováčky! Třída už je plná“, ozvalo se nato. „To je mi jedno“, zněla suchá odpověď. „Ták - je ti to jedno, cha! Tak řekni, jak se jmenuješ“, chtěl nyní vědět Petřík ze Sonnweidy, jenž výslech započal a po otcových u stolu prohozených řečech byl předem zaujat proti spolužákovi.

„Do toho ti nic není“, řekl hoch hrubě.

Petříkovi se nahrnula všechna krev do tváře až pod kučeravé vlasy. K němu, že bude ten cizí klacek tak drzý, synku obecního starosty! V největší zlosti držel klidně před ním stojícímu klukovi obě pěsti pod nosem. „Nemusíš si myslet, že nevím, kdo jsi“, křičel rozezlen. „Pravý pobuda jsi! A tvoje máma je zrovna taková, to víme! A moc pořádní asi taky nebudete, když jste nezůstali tam, odkud jste přišli!“

„Kdo to řekl?“ ozvalo se výhrůžně proti němu a Bedřich přistoupil těsně ke vztekajícímu se Petrovi.

„Můj otec to řekl, a ten je obecním starostou!“ A ve snaze učinit vystřelený slovní šíp co nejostřejší a nejjedovatější, dodal Petřík z pouhého výmyslu: „Víš, a jinak to ještě říkají všichni lidé - a - a učitelka taky.“

Zamračený obličej velkého plavého chlapce náhle silně zbledl. „Tedy učitelka taky, kterou teď musím vidět každý den“, pomyslel si jen a dýchal zhluboka a těžce. Náhle Petříka uhodil sevřenou pěstí do tváře, až mu z nosu počala téci krev. Nato se strhl divoký křik všech kluků a děvčat, a srdnatější chlapci napadli nového žáka, který kolem sebe mlátil jako pominutý na všechny strany. Až pojednou před zuřivě se válícím chumlem stála učitelka. Všichni hned napadeného pustili a vznášeli vášnivou obžalobu.

„Ano, a Petříkovi pořád ještě nos krvácí, a mně taky - a mně taky!“ ozývalo se ze všech stran, ač kromě u Petříka nebyla nikde vidět ani kapka krve.

A já mám bouli od jeho pěstí“, křičel ještě další, který se hned na začátku schovával za bojující a nyní se zase odvážil předstoupit. Učitelka pohlédla vylekaně na obviněného, jenž tu stál zpříma, vzdorovitě a celým svým chováním jako by dával najevo, že toho všeho vůbec nelituje.

„Tys onen Bedřich od Sägerainu?“ obrátila se k němu. „Ale teď mi řekni, proč musíš hned první den tak vyvádět?“

Zcela klidně a bez výčitky ve hlase zněl tento dotaz, protože celou událost kvůli posledním přípravám na vyučování, které měla ještě učinit, ze své místnosti nepozorovala a tedy nevěděla, kdo měl hlavní vinu. Nechtěla být k nikomu nespravedlivá. Tu na ni chlapec na okamžik pohlédl s nejhlubší nenávistí a opovržením, a pak se k ní otočil zády, aniž jí odpověděl. Učitelka tu chvíli stála zaraženě a jako by uvažovala, co dělat. Co v tom jen bylo? Odkud tato otevřeně projevená nenávist a vzdor vůči ní hned na začátku? Dřív, než se spolu řádně seznámili?

„Někdo mu předtím něco udělal?“ otázala se kolem stojících dětí. Náhle se přihlásila malá, štíhlá Steinerova Verunka s bledou tvá-

řičkou, nádenické dítě ze dvora Sonnweidy. „Náš Petřík mu ublížil“, řekla pevně a bez bázně. Ač si to pak trochu odpyká, bylo jí to lhostejné. Věděla již, že to nebude tak zlé. Neboť doma byly všelijaké práce, jež otec nařídil Petříkovi a byl-li k ní tento hodný, často je tajně konala za něho. Měla ho takřka trochu v hrsti, neboť jeho otec dbal přísně na to, aby jeho chlapec řádně pracoval. Proto řekla: „Náš Petřík mu ublížil!“

„To není pravda!“ ozvalo se od studny, kde si Petr utíral již jen slabě kapající krev. „Je to pravda! Řekl mu pobuda!“ tvrdila Verunka směle. Neboť to hned pocítila tak silně, jako zasáhla tato nadávka chlapcovo srdce. Dobře věděla, jak to bolí, když člověka někdo tak ošklivě pojmenuje. A tak Verunka byla snad jediná z dětí, jež kromě bázně před násilností cítila též opravdový soucit. Učitelka však vzpurně odvrácenému chlapci klidně řekla: „Nyní tedy pojď! Ukáži ti tvé místo!“

V nitru jí však bylo trochu úzko. Nevěděla, jak by se měla správně zachovat vůči tomuto vzpurnému chlapci. Doufala však v pomoc velkého Učitele, který chce i ze vzpurných a neposlušných dětí učinit milé děti. Jistě jí On dá moudrost a tu pravou lásku. O věci nyní již nechtěla mnoho mluvit. Viděla, že vina není pouze na jedné straně a naznačila dětem, že od nich očekává, aby novému spolužáku byla nabídnuta ruka ke smíru a přátelství. Sama ho doufala získat právě tím, že jeho nepoddajnost tentokrát nechá nepovšimnutou. Třeba se také mýlila, jestliže v jeho očích mínila vyčíst pouhou nenávisť. Proč by jí také měl nenávidět, když mu ničím neublížila.

V dalších týdnech pomalu ztrácela odvalu. Když se po celé vesničce povídalo, že kluk přistěhovalé vdovy je největším zpustlíkem široko daleko a že by měl být dán do výchovného ústavu, což by

pro školu bylo to nejlepší, protože učitelku neposlouchá a je velmi špatným příkladem - nebylo to řečeno úplně neprávem.

Nejraději by nechodil do školy, to bylo zjevné. Písemné práce psal sice čistě a bez chyby, také počty vypracoval správně a přesně, a to, co nakreslil, se podstatně lišilo ode všech ostatních kreseb jako nejlepší. Ale ústně dal sotva odpověď - jako by učitelce chtěl neustále dávat najevo: „Mluvit s tebou nebudu!“ Jak podivné! A přece ji něco nutilo, aby s ním měla trpělivost a snášela ho. Musela vždy myslet na to, jak první ráno stál před poupětem lilie. Ne-skrývá snad jeho srdce jako ono zavřené poupě také něco šlechetného? Velmi ji však skličovalo, že nemůže uhodnout příčinu jeho nenávisti. Velice tím trpěla, nejen kvůli sobě, ale i kvůli chlapci. Neboť dávno poznala, že vedle nenávisti vůči ní je tu nějaké velké, tajné hoře. Kéž by mu směla pomoci! Ale jistě si od ní nechce nechat pomoci.

Žádné dítě si toho nevšimlo, že jí bylo tak teskno u srdce. Jen malá Verunka to věděla. A někdy se musela dlouho dívat z jednoho na druhého, od paličatého Bedřicha na trpělivou učitelku. Obou jí bylo líto. Co nikdo nedovedl pochopit - proč je Bedřich tak tvrdohlavý - věděla sama od sebe. Vždyť on se neustále domnívá, že učitelka jeho matku pomluvila, jak ji Petřík pošpinil! Verunka dobře věděla, jak něco takového bolí. Když se ve dvoře sonnweidského sedláka někdy opovržlivě mluvilo o Verunčině matce, také jí to bylo hrozně líto. Což za to mohla, že musela být na útraty obce převezena do nemocnice, protože byla tak nemocná a zbídačená? A při svém přemýšlení často poznávala zcela určitě: „Musíš jednou učitelce říci, proč se chlapec chová tak vzdorovitě. A Bedřich se musí dovědět, že Petřík lhal.“ Ale stále dobře nevěděla, jak začít. A tak to šlo celou dobu tímto neradostným způsobem.

Ale klid neměla. A když pak v hodině náboženství uslyšela verš: „Kdo umí dobře činit a nečiní tak, ten hřeší“, tu se náhle Verunka pevně rozhodla. Jakmile skončilo vyučování, vyběhla jako lasička přede všemi dětmi ze dveří a bez přestávky utíkala k domku na Sägerainu. Blízko domku za vysokým lískovým se schovala a číhala na Bedřicha, který musel brzy přijít. Tento se velmi sklíčeně plížil podél louky a jakoby ani neměl naspěch jít domů. Nikdy také nevěděl, co odpovědět, když se matka vždycky vyptávala: „Jaké to bylo ve škole, Bedříšku?“ Nesmí jí přece říci, že nechce mluvit s učitelkou a že ji neposlouchá, protože ji nenávidí. A proč tomu tak je a nikdy nemůže být jinak, také nesmí vědět. Proč také učitelka tak mluvila o jeho matce, o jeho ubohé dobré matce, když nemůže existovat žádná lepší. Ne, ona nikdy nesmí být nikomu na obtíž; proti tomu se bude bránit.

Když kráčel kolem lískového keře, ucítil, že ho někdo tahá za kazajku. Prudce se otočil. Stála před ním malá Verunka nachově rudá rozpaky.

„Co chceš?“ řekl jen a byl poněkud překvapen.

„Podívej, Bedřichu, opravdu se na mne nesmíš zlobit“, prosila bázně. Hoch poznal, že se ho bojí; a pojednou mu bylo tak líto, že se ho všichni bojí, i ta malá Verunka, které by určitě nikdy neublížil.

„Přede mnou nemusíš mít strach“, vyjel na ni samou lítostí skoro hněvivě. Hlas mu přeskakoval a oči mu zvlhly. Dítě vzhlédlo polekaně k velkému chlapci. „Ne“, řekla srdnatěji, „ty malým neublížeš.“ A pak pokračovala: „Podívej, chtěla jsem ti jen něco říci. A musíš mi věřit. Je to pravda. Víš - to, co Petřík řekl první ráno, když jsi přišel do školy - to všechno není pravda. Určitě ne! To o naši učitelce si jen vymyslel, aby tě to hodně mrzelo. Hele, já jsem u sonnweidského sedláka nádenické dítě. A tam jsem slyšela, že

sedlákovi není vhod, že jste se sem přistěhovali. Taky Petřík to slyšel. Ale o učitelce vůbec nic nevěděl!"

„Myslíš? Víš to určitě?“

„Ano, docela určitě. A taky by to nikdy neřekla; jaks taky mohl něčemu takovému věřit! A zbytečně jsi k ní byl tak ošklivý a celý čas jí ubližoval. Ona taky ani neví, proč jsi takový. Jen já si to myslela.“

„Ó, ty dobrá Verunko, myslíš to vážně?“ Znovu se otázel hoch a ve vlhkých očích se na okamžik radostně zasmívalo. Ale hned se zase zamračil. „Hele, stejně je teď po všem“, mínil. „Úplně po všem! Ona mi to nikdy nemůže odpustit. A já nevím, co mám dělat.“

„Nemusíš dělat nic, než od teďka poslouchat“, radila chytrá Verunka vážně mateřským hlasem a hleděla na něho šťastným zářícím očima, že mu dovedla dát takovou dobrou radu.

Ale Bedřich nebyl přesvědčen. Smutně svěsil hlavu. „Musím teď domů“, řekl sklesle. „Ale tobě to nikdy nezapomenu, žes přišla za mnou. Děkuji, Verunko!“

„Ať to dobře dopadne, Bedřichu“, volala za ním a pak ještě velmi slibně dodala: „Víš, snad mohu ještě něco udělat, aby zase bylo dobře.“ Nato se obrátil a z dálky jí zamával. Nechtěl vypadat nevděčně, ač tomu nemohl uvěřit, že by tu byla ještě nějaká pomoc.

Matka byla velmi udivena, když ji dnes Bedřich, jakmile vstoupil do malé kuchyňky, ihned objal. „Co se děje, Bedříšku, ó, co se ti přihodilo?“ musela se s obavou tázat, když ucítila jakési vlhko na svých tvářích.

„Byl jsem špatný! A nikdy to už nemohu napravit!“ vyrazil ze sebe chlapec a všechno matce vyprávěl.

„To nesmí být pravda, Bedříšku - to nesmí být pravda!“ bědovala matka a hladila chlapce po rozčuchaných vlasech. Potom však náhle řekla velmi pevně: „Ted' musíš jít prostě za ní a odprosit ji.“

Bedřich přikývl. Ano, to musí. To je správné. Zastával právo a vždycky si myslel, že jeho nenávisť je oprávněná. Nyní se pravda obrátila proti němu. „Půjdu hned ted'“, řekl rozhodnut. Nechala ho jít. „Pane, Ty sám řid' jeho pobloudilé srdce - chce jednat správně a nevidí cestu ani Tvůj způsob“, modlila se tiše, když odešel.

Mezitím běžela Verunka místo domů - zpět ke škole. U dveří učitelčiny světničky musela nejprve nabrat poněkud dech, než mohla zaklepat. Dveře se otevřely, a učitelka hleděla s údivem na malou Verunku. Hned ji vzala za ruku a vtáhla ji dovnitř. „Ty mne ale udivuješ, co ještě ode mne chceš?“, řekla vesele. „Copak máš na srdci?“

„Bedřich a vy mi ležíte na srdci“, vysvětlovalo dítě vážně a hned nato pokračovalo: „Mrzí ho jeho ošklivé chování k vám. A myslí si, že mu to učitelka již nikdy neodpustí. Já chtěla jen poprosit, abyste mu to přece odpustila, když ted' bude poslouchat.“

„Ale dítě, jak víš, že ho to mrzí a že ted' chce poslouchat?“

„Přímo od něho to vím. On byl tak vzdorovitý jen ze žalu. Začalo to první ráno.“ A Verunka jí objasnila, jak to všechno bylo, co řekl Petřík a jak to Verunku teprve potom napadlo, proč Bedřich právě ji, milou učitelku, nechtěl mít rád. - Ó, jak dobře ted' všechno chápala, a co musel chlapec v nitru pociťovat! Vyskočila velmi rozčilená, což jinak neměla v povaze.

„Co mi to tu říkáš - to jsou věci! Ten rychlý a lehkovážný jazyk! Co ten může způsobit! Ten hloupý Petřík!“ Kéž by ted' hned mohla mluvit s Bedřichem! „Ó, ty dobrá, chytrá Verunko, nikdy ti to nezapomenu“, řekla nyní i ona, jako to již řekl Bedřich. „Pohled', stala ses nyní Spasitelovou pomocnicí.“

Verunka jí šťastně podala ruku a co nejrychleji vyběhla, až dorazila do Sonnweidy. Tam se na ni hned stará služebná Trina pořádně rozkřikla: „Podruhé se jídlo nebude ohřívat někomu, kdo neví, kdy je čas k obědu, abys věděla! Copak jsi tak dlouho dělala?“

„Všelicos dobrého“, odvětila hbitě Verunka a vůbec neměla strach, neboť věděla, že Trina není zlá a jen si vždycky myslí, že trochu hubování je zdravé k výchově. Mihla se kolem ní a vyhledala v chlívě Petříka, s nímž si nyní zamýšlela neodkladně a tajně promluvit.

Když Verunka zahrula za roh školy, již zase někdo klepal na učitelčiny dveře. „Dále“, ozvalo se. Dovnitř vešel Bedřich. Blížil se váhavě, s pevně sevřenými rty a se zmučeným výrazem v očích. Až se učitelce sevřelo lítostí srdce, jak nešťastně vyhlížel.

„Co bys rád?“ otázala se jen a musela se velmi přemáhat, aby k němu hned nevztáhla ruku. „Chci být potrestán“, řekl hoch pevně. „Proč?“ - „Protože to zasluhuji“, odvětil. „Byl jsem ve škole neposlušný a myslel jsem si, že jsem v právu, ale teď vím, že jsem jednal nespravedlivě. Verunka mi to řekla.“ A krátce jí pověděl, co se právě sama již dověděla od Verunky.

„Jaký trest bys tedy chtěl?“ otázala se opět.

„Ten nejtvrdší, jaký pro mne máte“, řekl zvláštní hoch chvějícím se hlasem.

„Zřejmě se držíš spravedlnosti zákona, vid' - oko za oko, zub za zub. A za hřích trest. Ale, můj hochu, znám ještě něco lepšího. Mám tě potrestat tak, jako náš velký Bůh trestá všechny, kteří **k Němu kvůli své vině kajícně přicházejí?**“

„Ano, řekl opět chlapec a sám nevěděl, co tím říká, neboť učitelce nerozuměl.

„Pojď tedy se mnou“, přikázala mu. A vedla ho po schůdcích dolů do své jasné, kvetoucí zahrádky. Zastavila se u nejkrásnější lilie s nejbohatší, plně rozvitou a sněhově bílou korunkou. „Máš ji rád, že?“ a ukázala na ni.

„Ano - nejraději ze všech květin“, byla tichá odpověď’.

Vzala potom lopatku a motyčku, stojící v rohu u školní budovy, kolem květiny pečlivě vykopala hlubokou jamku a nepoškozené kořeny s velkou hroudou hlíny počala opatrně vyprošťovat ze země. Musel jí při tom pomáhat. Nato postavila rostlinu s celým balem kořenů do košíčku.

„Jinak se kvetoucí rostliny nepřesazují“, mínila. „Ale pohleď, jak pěkně jsou kořeny obaleny hlínou! Jistě to lilii neublíží. Nyní si ji odnes domů, patří tobě! Daruji ti ji - **za trest**. Neboť takto velký Bůh trestá ty, kteří svých hříchů litují. Jistě, On je svatý. Ale je také Láska. A tato láska dala jednorozeného Syna, Spasitele Ježíše Krista. Na Něho byla vložena naše nepravost, všechno to zlé, i naše nenávisť a neposlušnost. Jemu to bylo přičteno, On za to musel pykat. Byl za to trestán hrozným soudem - na kříži Golgoty. A teď pohleď, Bedříšku, nyní Bůh může a chce odpustit každému, kdo přijde k Němu se svou vinou - i tobě. Chceš nyní ještě mluvit o vlastním potrestání a odpykávání? Jistěže ne. Vyznej vše **Jemu**. On na to čeká. Prohřešil ses i proti Němu. On ti odpustí! Očistí tě Kristovou krví. Pak budeš čistý - bílý jako tento květ, ba ještě mnohem čistší.“

Chlapcovy oči se stále zvětšovaly. Ne, nechce již déle otálet. „Paní učitelko, **On mne tak miluje?**“ zašeptal. „Ó, chci Ho tedy také milovat, poslouchat Ho a dělat Mu radost. A vid'te, že mi při tom budete pomáhat - a - a také už nic není mezi námi dvěma...?“

„Nic již není mezi námi dvěma“, potěšila ho s úsměvem, „nyní jsme přátelé.“ Přikývl. A když měl po chvíli přemýšlení zase smělost k dalšímu hovoru, přiznal se jí, že si musel dát moc práce ji nenávidět, jakmile byl několikrát ve škole, a že by ji mnohem raději měl rád, kdyby mu to nepřipadalo jako zrada na matce.

„Měl jsi zkrátka všecko říci své matce“, mínila tato. „Víš, vždycky se vymstí, chce-li dítě samo nalézt svou cestu.“

Když tu však spolu takto stáli, přiblížil se k nim váhavě sonnweidský Petřík se sklopenou hlavou. Před zahradními dvířky se nerozhodně zastavil. Bylo vidět, že by se byl nejradyji hned zase vrátil. Učitelka ho však již zahlédla a zvolala: „Jen pojd' dál, Petříku, právě ty nyní ještě patříš k nám!“

Vešel tedy a skutečně vypadal jako ubohý hříšník.

To, že sem přišel, způsobila podnikavá Verunka, jež prostě už chtěla mít veškerý nesoulad za sebou. Nahnala Petříkovi pořádný strach všelijakými neurčitými hrozbami. „Jak jsi mohl Bedřichovi říkat něco takového o paní učitelce, co není pravda?“ rozhorlila se, když s ním takto mluvila mezi čtyřma očima. „Jenom proto byl Bedřich takový vzpurný. A teď vím, že ty jsi vinen! A řekne to možná školní komisi. Uvidíš, jak se ti pak povede, až se to dozví otec, nepůjdeš-li hned k učitelce a všecko jí neřekneš. Však potom uvidíš!“ Pustila se do něho, takže Petřík úplně zkrotl.

„Vždyť jsem to nemyslel vážně“, snažil se obhájit.

„No právě“, mínila Verunka, „to musíš teď povědět učitelce, aby to věděla.“

A nyní byl tedy zde. Bez veškerého úvodu hned řekl: „Nemyslel jsem to vážně, co jsem řekl Bedřichovi“, neboť si myslel, že ona již bude vědět, co míní. „Ano, ano, myslela jsem si to“, byla učitelčina vážná odpověď. „Podívej, říkat něco tak lehkomyšlně, co není pravda a co druhého bolí, to je přece velká zlomyslnost. A snadno se tím na člověka uvalí velké neštěstí.“ A hodnou chvíli mu ještě velmi vážně a mateřsky domlouvala. Potom však řekla vlídně, že je teď pevně přesvědčena, že se Petřík něčeho takového již nikdy nedopustí. Poznal přece, jak něco takového vždy špatně skončí. Proto nyní uzavřou vzájemný mír.

Oba žáci s tím byli srozuměni. Ochotně si podali ruce, a Bedřich byl rád - znovu a znovu musel hledět do milé tváře učitelky a podal jí ruku. Pak si odnášel svůj krásný dar - svůj trest - pečlivě domů a všecko pověděl matce. Jak se potěšila z lilie, nejvíce však z toho, že je Bedřich tak dětsky veselý. „Ted' na to nezapomeň, Bedříšku, jen nezapomeň na to, co ti řekla učitelka - milost za právo“, musela stále opakovat, „a že je člověk šťastný jen u Spasitele a jedná-li podle Jeho vůle místo podle vlastní převrácené.“ - Mezitím se Petr vesele navrátil domů. Je to přece jen pěkné, vyzná-li člověk nepravost a obdrží za to plné odpuštění. Vždyť vlastně ani nevěděl, jak je to krásné.

„Verunko - nikdy ti to nezapomenu“, řekl doma nyní také ještě do třetice nádenickému dítěti. Verunka však měla v srdci velké štěstí, protože směla být pomocnicí Spasitele.

Bude-li Bedřich ze Sägerainu ještě někdy moci být uměleckým zahradníkem, to pro něho nyní již není tak nadevše důležité. Především si teď přeje, aby zůstal v učení velkého nebeského Zahradníka. A má tak důvěřivou naději, bude-li to pro něho prospěšné, že tento Zahradník již najde prostředky a cesty, aby mu dopomohl k milovanému povolání. Matčin výrok: „Bůh se již postará, že

všecko dopadne tak, jak je to pro nás léčivé“ zavřel nyní do svého srdce a věří tomu. To ho obveseluje a obohacuje. Také často stojí před krásným obrazem s liliemi a veršem a upřímně si bere k srdci tato dvě slova:

„Proto nepečujte!“

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2018